

ಸಾಯುವುದನ್ನ ಕಾಣಬಹುದು, ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಒಂದಿತದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ವರ್ತಮಾನ ಭಾವಿತವಾಗುವ ವಿಸ್ತೃಯವನ್ನ ಕಾಣಬಹುದಾದ ಏಕಮೇವ ಕಾಲಯಂತ್ರವೆಂದರೆ ಅದು ಗಡಿಯಾರ. ಹಿಸ್ಟೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನಯಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಗಡಿಯಾರದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಈಶ್ವರನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೋಟೊ ಇಡ್ಡಿತ್ತು. ಲಂಬಾಗಿರುವ ಮಣಿನ ಗೋಡೆಗೆ ಅಡ್ಡಪಟ್ಟಿ ಹೊಡೆದು, ಮೇಲಿನ ಮಹಡಿಯ ಹಲಗಿಗೆ ‘ವಿ’ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿವರೆ ಪೋಟೊಗಳನ್ನ ಇರಿಸುವುದು ಆಗಿನ ಹಳ್ಳಿ ಮನಗಳ ಪದ್ಧತಿ. (ಗೋಡೆ ಮಣಿನದಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಡ್ಡಪಟ್ಟಿ ರಿಪು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೇಲೆ ಮಹಡಿಗೆ ದಷ್ಟ ಮರದಹಲಗೆ ಹಾಕಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮನ್ನ ಹೊಯ್ದು, ಮೇತ್ತು ಅನ್ನುವ ಮಹಡಿ ಮಾಡಿರುತ್ತಿದ್ದರು.) ಆ ಈಶ್ವರನ ಪೋಟೊದ ಹಿಂದೆ

ಸದಾ ಕಾಲ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀಜನಿನಲ್ಲಿ ಗುಬ್ಬಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಿಟ್ಟು ಮರಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗ ಅನ್ನಿಸುವುದು – ವಾಹ್, ಏನು ವ್ಯೇರುಧ್ಯ ವಿಸ್ತೃಯಾಗಳು ಬದುಕಲ್ಲಿ. ಸಮಯ ಹೊಲ್ಲಿತ್ತಿರುವ ಗಡಿಯಾರ; ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಲಂಯಕಾರಕನಾಗಿರುವ ಶಿವನ ಪೋಟೊ, ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊಸದಾಗಿ ಜೀವ ತಳೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಬ್ಬಿ ಮೊಟ್ಟೆಗಳು.

ಗಡಿಯಾರಕ್ಕೂ ಹೃದಯ ಬಡಿತಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟತಲ್ಲವೇ? ನಾವು ದೃಷ್ಟಿಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗ, ಇಲ್ಲವೇ ಓಡಿದಾಗ, ಜಾಗಿಂಗ್ ಮಾಡಿದಾಗ, ಜಿಮ್ ಮಾಡಿದಾಗ ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ಜೋರಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಹజ. ಅದರೆ, ಗಡಿಯಾರದ ಟಿಕ್ ಟಿಕ್ ಹಾಗಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಕೂಡು. ಹಾಗಾದಲ್ಲಿ ಸಮಯವೇ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ

